

Marica in prvoobhajanci.

Milo pojo farni zvonovi . . . Njih lahni, čisti glas raznaša vetrič čez zadolje . . . Pred cerkvijo se preriva velika množica radovednih ljudi. Vse hiti k cerkvi, da bi videlo izprevod onih srečnih dečkov in deklic, ki bodo danes prvokrat prejeli ljubega Jezusa v svoja nedolžna srca . . .

Pred izprevodom stopajo trije večji dečki, srednji pa nosi zastavo. Za zastavo se pomičejo počasi drugi dečki, s šopki belih rožic na prsih. Njim slede pa deklice; kakor nedolžnim angelom v belih oblačilih se svetijo njih lica v sveti čistosti. Zadnja koraka Zlatarjeva Marica. Blagor ti, dekletce, blagor tvojemu srcu, ki ga bo danes prvokrat obiskal ljubi Jezus! Žarki svetlega solnca poljubljajo Marici kodrasto glavico, katero diči oranžastorumena vrtnica . . . In nje čisto krilce . . . Sveti se kakor biseri v snežni ravnini . . . Glej, glej, Marica, da ostane tvoje krilce vedno tako čisto, kakor je danes! Glej, da ne bode dobilo madeža!

In mamica? Njene oči so solzne velikega veselja, ko gledajo Marico. Blagoslavljuje jo, želež ji sreče in svete čistosti ves čas njenega življenja . . .

Zvonovi utihnejo . . . Oglasi se zvonček notri v cerkvi. Orgle zadone svečano himno; k oltarju stopi duhovnik v zlatem plašču. Prične se sveta maša. Množica ljudi pa moli napol glasno, moli in prosi ljubega Jezusa za prvoobhajanke. Jezus jih uslišuje. In kako bi jih ne? Saj so ljubljenci njegovi čisti, brez madeža na duši kakor bela, lahna meglica, ki vstaja ob pomladanskem jutru tam daleč, daleč za sinjimi gorami . . . O, Jezus bo rad obiskal te duše, obiskal ta drobna srca nedolžnih otročičev ter jih obdaril z bogatimi zakladi . . . Blagor vam, nedolžne ovčice, otroci ljubega Jezusa. Boste li ostali ves čas svojega življenja tako čisti, brez madeža? In ti Marica? Nežni angelček podoben beli liliji v cvetličnem gaju, boš li ubogala zdaj ljubo mamico, da bo ostal Jezus vedno v tvojem srcu? Oj pazite, otročiči, na svoja bela krila! Ljubite Jezusa, obiskujte ga vsak dan, zakaj On vas željno pričakuje,

zaprt v tarbenaklju. On vas neizrečeno ljubi. Saj je dejal Jezus apostolom, ki so odrivali majhne otročiče, kakor ste vi:

„Pustite malim, da pridejo k meni, saj njih je nebeško kraljestvo.“

Andrejčkov Ivan.

Sanje o nebesih.

Sirotek Francek je bil komaj v desetem letu, pa je moral že okušati gorje bede in revščine.

Še pred enim letom je imel oba, očeta in mater; a danes že spita na domačem pokopališču in čakata sodnjega dneva in telesnega vstajenja.

Pred dvanajstimi meseci mu še ni bilo treba živeti pod tujo streho in pri tujih ljudeh. Oče in mati sta lepo skrbela zanj, on pa je hodil v šolo ter se tako pridno učil, da je bil v ponos svojima roditeljema in svojim učiteljem. Ali neizprosna smrt mu je pobrala drage starše. Vsled tega ni mogel več v šolo, ker si je moral služiti kruh s pastirovanjem pri Andrejčkovem očetu.

Deset glav goveje živine je vsak dan po dvakrat gnal Francek v reber, dopoldne in popoldne.

Vročega poletnega popoldneva je bilo, ko je Francek spet gnal Andrejčkovo živino na pašo. Ptičje petje, njegova piščalka in kravji zvonci so mu preganjali tužne misli na nenadomestljivo izgubo staršev vsaj za nekaj trenutkov.

Ko prižene živino na Andrejčkov pašnik, sede v senco košate divje hruške, ter piska na piščalko žalostne melodije svoje lastne domišljije. Spet so bile njegove misli pri njegovih ljubih roditeljih.

„Kako bi rad videl sedaj-le svojo mamico in svojega ateja,“ si je mislil Francek in zapiskal še tužneje in iskreneje žalostno in tožečo pesmico, koje melodija se je gotovo dvignila v nebeške višave k njegovim dragim staršem.